

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 18 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“. Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Peticijsko pravo.

Slovenskim občinam v preudarek.

Z Dunaja 7. febr. [Izv. dop.]

V absolutističnih in ustavnih državah imajo osebe in občine pravico prositi javne oblasti, ako želé česar dosežati, bodi-si v privatnih ali javnih zadevah. Zlasti v ustavnih državah je peticijsko pravo postavno določeno ter se nikomur ne sme kratiti. Zato se tega prava povsod pridno poslužujejo, samo ne pri nas Slovencih. In baš za nas bi najbolj trebalo, da javne oblasti, zlasti državni zbor poučujemo o naših nenaravnih političnih in narodnih razmerah. Poslanci so gotovo v prvi vrsti poklicani, da se potegujejo za pravice svojega naroda, a njihova beseda v zborih postane še le tedaj veljavna, če se morejo sklicati na izjave iz ljudstva samega.

Prošnje, poslane državnemu zboru, se izročé odsekom, kjer se pretresujejo in po posebnem poročevalci v zboru ali zagovarjajo ali odbijejo. Sedanja večina bi se gotovo dobrovoljno ozirala na prošnje slovenskih občin gledé izpeljave narodne ravnopravnosti in vlada bi se morala konečno udati, ko bi se take prošnje in pritožbe iz sredine ljudstva neprenehoma ponavljale. Predlanskim je nekaj občin s Štajerskega prosilo za slovenska učiteljišča in srednje šole, tudi „Slovensko učiteljsko društvo“ v Ljubljani je poslalo prošnjo zaradi učiteljišč. Vse te prošnje so se oddale šolskemu odseku, ki jih je izročil slavnemu češkemu profesorju Kvičali v poročanje. Gospod profesor se je natanko informiral o naših šolskih razmerah, spisal jako obširno poročilo, v katerem dokazuje krivice, ki se nam Slovencem godé in bode v prvi prihodnji seji šolskega odseka svoje poročilo predložil. Potem pride v zbor, in svet bode iz ust učenega

moža izvedel, da imajo Slovenci dovolj profesorjev in učnih knjig za srednje šole in da mora vlada brez odlašanja odpraviti dozdanje napake in krivice pri šolstvu.

Najhuje smo zdaj obteženi po ravnanji graške deželne nadsodnije, oziroma njenega predsednika g. pl. Waserja. Slovenščina se izbacuje iz sodnij, in kar smo uživali skozi dvajset let, se nam jemlje na podlogi necega paragrafa zastarelega sodnijskega reda. Slovenski advokati se branijo in pogumno bojujejo za narodne pravice, pravosodni minister ima dobro voljo nam pomagati, a po sedanjih postavah premalo oblasti, poslanci se trudijo, kar je v njihovih močéh, — narod pa, masa ljudstva molči.

Nekoliko tej apatiji krivi so pač slovenski časniki, ker vselej vso krivdo le na vlado in mimogredé tudi na poslance navaljujejo, mestu da bi opozorili ljudstvo, da tudi ono ima politične pravice in da ima dolžnost se jih posluževati ter, če uže druzega ne, vsaj prositi.

In česar bi se naj prosilo? — Slovenske občine naj se zdaj obrnejo s prošnjami do državnega zbora, da se ustanovi v Ljubljani višja deželna sodnija, v katero bi spadale deželne sodnije: ljubljanska, novomeška, celjska, celovška, tržaška in goriška.

Tako prošnjo utemeljiti je prav lahko 1. z ozirom na ravnanje graške deželne nadsodnije in g. Waserja slovenščini nasproti,

2. z ozirom na središčno ležo Ljubljane, kamer gotovo bolj pripada nadsodnija, kakor v Trst in Gradec, in

3. s prihranjenjem stroškov, ker se potem dve nadsodniji v Trstu in Gradcu lahko odpravita.

Naj se ne misli, da so vse prošnje bob ob steno. Ko bi Slovenci l. 1861. ne poslali svoje prošnje z 20.000 podpisi zaradi izpeljave narodne

ravnopravnosti ministru Schmerlingu, ne bi l. 1862. dobili znanega ministerskega ukaza o veljavi slovenščine pri sodnijah, na katerega se še dandenes sklicujemo. Jaz zdaj ne mislim na tako ogromno peticijo. Svetujem le, da tiste občine, ki se čutijo v svojej narodnosti razžaljene po Waserjevih ukazih, to skažejo po prošnjah v gori navedenem smislu.

Vsak poslanec bo gotovo rad oddal v zbor prošnje, ki bi mu došle iz njegovega volilnega okraja.

Ne pričakujmo vse od vlade in poslancev, ampak ganimo se tudi sami in kažimo svetu, da nam je samim mar za svoj narod in njega pravice.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 8. februarja.

V nedeljo imele so delegacije avstrijske sejo in na dnevnem redu bilo je poročilo budgetnega odseka o izvenrednem kreditu 8 milijonov za vojno. Bila je to jako živahna debata. Osobito omeniti je jedrnatega govora Klaičevega, kateri je proglasil politični panslavizem za šimero in v krepkih besedah dokazoval potrebo narodne administracije v okupiranih provincijah. Sturm skušal je z nespodobno rabulistiko in sumničanjem o lojalnosti Jugoslovanov postaviti v lepo luč iredentovce. Ta mož je v nemškeje svoje zaslepljenosti se drznil tako ualeč, da je vojakom, ki se bojujejo zdaj za Avstrijo, odrekal zmožnosti za vojevanje. Govor njegov je bil poln denuncijacij; govornik kazal se je velikega prijatelja rovarjev iredentistov. Plener dokazoval je, da se mora Avstrija v okupiranih provincijah opirati na ortodokсни element in dejal, da se morata zdaj obe deželi absolutistično vladati. Heilsberg je malenkostno govoril in se obračal z nemško aroganco proti Rodiču. — Kreditna predloga se je sprejela.

„National Ztg.“ razmotriva v dolgem članku uzroke vstaje na jugu, osobito v Bosni in Her-

LISTEK.

NOV.

(Spisal I. Turgenjev, preložil M. Malovrh.)

Prva knjiga.

(Dalje.)

XI.

Gosta, tako napovedana, bila sta stara naša znanca, Ostrodumov in Mažurina. Oba sedela sta v slabo meblovanaj sobi Markelovljeve hiše ter pri žalostno gorečej lučnici ol pila in tobak pušila.

Neždanovljev prihod ja nikakor iznenadil nij, kajti znala sta, da ga bode Markelov skušal seboj privedi; — tem bolj začuden je pa Neždanov bil.

Ko je vstopil, pozdravil ga je Otrođumov, rekoč: „Dober večer želim, prijatelj!“ Mažurina zarudela je do las in mu v roko segla. Markelov povedal je Neždanovu, da sta njegova znanca za voljo „vkupnega delovanja“ iz Petrograda prišla, da ostane Ostrodumov v S. guberniji, da dela ondud kaj propagando; Mažurina pak da pojde v K., kjer se ima z neko osobo sniti.

Markelov se je pri tej priliki brez povoda razsrdil, kajti nikdo mu nij oporekal. Z bliščečimi očmi grizeč si ustna, govoril je zamolklim, a jeznim glasom o tedanjih razmerah, o nujnej potrebi energičnega postopanja ter povedal, da je skoro vse pripravljeno in da samo strahopetci še o odlaganji govoré.

Videlo se je, da neče, odkar je slednjo nado priboriti si Marijano izgubil, na nobeno stvar več ozir jemati ter se le hitreje „dela“ lotiti. Njegov govor spominal je človeka na deblo, teslom obsekano: bil je brez lepih izrazov, kratek, oster — in srdit; jednolično teklo so mu besede čez bleda ustna ter spominale slušatelja na kratko hripavo lajanje starega psa.

Pripovedoval je, kako dobro on kmete v okolici in tvorniške delavce pozna, da je mej njimi mnogo nadarjenih, vrljih ljudi, na priliko Jeremija iz Golopeckega, ki so pripravi iti proti kateremu koli treba. Tega Jeremijo spominal je še nekatere kratki. Vsak trenutek udaril je z desno roko ob mizo, a z levo roko mahal je po zraku. Te zarastene suhe roke, ti prsti, kričeči glas in bliščeči očesi naredile so velikansk utisek. Na potu je Markelov z Nežda-

novom le malo govoril; zdaj mu je žolč prekipel. Mažurina in Ostrodumov pritrdila sta mu s smehljaji, pogledi in kratkimi vzkliki; z Neždanovom se je pak nekaj čudnega vršilo. Iz začetka skušal je Markelovu ugovarjati; opomenil je, kaj bi nepremišljeno, prehitro začeto delo lahko škodilo; čutil se je, kako se je stvar tako hitro odločila, ne da bi prej narod na to pripravljen bil... A naposled jela je i njemu kri gorkejša postajati in začel je z nekakšnim obupanjem, s solznimi očmi ter kričečim glasom govoriti v onem duhu kot Markelov, da, še hujshe. Težko je reči, zakaj: se je-li morda kesal, da nij v poslednjem času tako delal kot prej; ali se je nad samim seboj in nad vsemi ostalimi pristaši jezil; ali je hotel notranji glas zaglušiti; ali se celo pred novodošliimi pristaši izkazati?

Do ranega jutra trajalo je to posvetovanje: Ostrodumov in Mažurina sedela sta na svojih sedezih kot da sta privezana, a ni Markelov ni Neždanov se nij vsedel. Prvi stal je kot straža na jednom ter istem mestu in se nij premaknil, drugi pak stopal je z nemirnimi, zdaj krajšimi zdaj daljšimi koraki po sobi. Govorilo se je, kaj je treba v bodoče storiti, kako ulogo bode kdo igral; nabrali so nekoliko

cegovini in pravi mej drugim: „Magjarom veljajo zdanji upori tamošnjih Slovanov in kdor hoče uzroke preiskavati, ta bode moral pečati se s splošnim značajem in glavnimi napakami zdanje magjarske politike. Velika napaka je, da hočejo iz vseh dežel krone sv. Štefana napraviti magjarsko državo. To je neizpeljivo, da bi dve tretjini državljanov si dali posiliti narodnost jedne tretjine. Magjari tudi ne bodo drugega dosegli, kakor odločen upor in jezo zatiranih.“ Dalje svetuje list Magjarom, naj popustijo to svojo brezuspešno, a za obstanek Avstrije toli pogubno politiko, pustijo naj slovanskim rodovom na jugu razvijati se na narodnostnej podlagi in dajo naj jim primerno upravo in potem bo — mir. — O položaji se poroča v „Narodni list“: Vstaši pišejo pretilna pisma glavarjem na morji ležečih vasi, ker so Avstriji zvesti. Po noči zvonijo vstaši na gorah in prižigajo ognja. — V Hercegovini napravila se je kolona prostovoljcev, da se bojujejo proti vstašem. Prostovoljci iz Rasna, Popova in Ljubuska dobili so puške uže iz vojaške založnice v Metkoviči. — Vstaši skušajo prebivalce onega kraja Boke, ki leži mej Buduo in Kotorom, za se pridobiti.

Vnanje države.

Dne 6. t. m. objavili smo v tem listu **napitnico generala Skobeljeva** in čitatelji se bodo spominali, da je konec govora bilo govorjenje o Slovanih na jadranskem morji, a besede niso bile natančno navedene, ker jih tudi „Nov. Vrem.“, iz katere smo vzeli govor, nij prinesla. A zdaj prinesel je list „Rus“, katerega izdava Aksakov, po besedah dotično mesto, ki se glasi: „V tem času, ko smo mi tu veseli zbrani, imenujejo tam doli na obalah jadranskega morja naše slovanske brate, ki se borijo za svojo vero in narodnost, „roparje“ in tudi tako z njimi ravnajo! Tam na slovanskih nam sorodnih tleh nastavljeno je nemško ogrsko orožje na prsi bratov naših po veri!“

Kako je mnenje v Rusiji o Skobeljeveji napitnici, se piše v „Berl. Tagblt.“, da je javno mnenje jako razburjeno proti Avstriji. Vender so ruski listi z velikim zadovoljstvom govorili o govoru grofa Kalnokyja, kateri je poudarjal prijazno razmerje mej tema državama. „Golos“ pravi, da bode Rusija v drami, ki se bode vršila na balkanskem pol otoku, igrala ulogo mirnega opazovalca in da ne bode niti neposredno niti posredno posegla v razvoj; več pa da ni Avstrija ni Nemčija od nje zahtevati ne more. „Nov. Vr.“ pa piše uže bolj natančno in pravi, da bi bile pač želje vsakega Rusa, da Avstrija odstopi Bosno Srbiji in Hercegovino Črneji gori, da tako pridobi simpatije Jugoslovanov.

V **Carigradu** smatra se vstanek v Krivosijah in Hercegovini prvim početkom „novega slovanskega gibanja“. Turški kakor avstrijski interesi zahtevajo, da se mu nasproti stopi. V carigradskih krogih se trdi, da je ruski vpliv v Bolgarskeji in Črneji gori, v Perziji in Grškeji mnogo večji, nego kake druge države.

V **Bavarskeji** unel se je zopet parlamentarni boj za šolo. Zbornica poslancev zavrгла je pred kratkim predlog o simultanski šoli. Luthard pa je stavil zopet nov predlog: „Ljudska šola mora biti konfesijonelna šola; šolski okraj naj se kolikor mogoče druži z župnijskim okrajem.“ Minister za uk in bogočastje je dejal, da se ta predlog ne more sprejeti, ker se ne more izvesti.

Dopisi.

Izpod Nanosa 2. februarja. [Izv. dop.]

Mnogo se je uže govorilo in se še govori in piše po novinah in v brošurah o Rudolfovi železnici oziroma o podaljšani iste do Trsta. Odposlale so se od solnograškega, koroškega, kranjskega, istrskega deželnega, kakor tudi tržaškega mestnega zbora do visoke vlade prošnje, v katerih se je v obče prosilo nagle podpore tako očitno propadajočej trgovini; poudarjala ter naglašala se je v vseh omenjenih prošnjah ali peticijah velika nujna potreba, da se Rudolfova železnica dogotovi do Trsta. Da je to silno potrebna ter važna stvar, je pač razvidno, ker se cele dežele za to oglašajo, torej mislim, da bi nikakor ne bilo odveč, ako tudi „Slovenski Narod“ o tem kaj spregovori.

Večina v tej zadevi izvedenih mož, izražuje se za črto Loka-Razdrto-Trst. O onej preko Predila, katera bi stala 34 milijonov forintov ter se 5 do 7 let delati morala, a v stratežičnem oziru bila popolnem nekoristna, pač govoriti nij. Črta Loka-Razdrto-Trst bila bi tudi radi tega važna in koristna, ker bi vezala Loko, to je Rudolfovo z istrsko državno železnico na postaji Divača, nadalje pa še črto Hrpelje-Kozino direktno s Trstom.

Te naposled imenovane črte niso glede južne železnice niti stranske niti nadaljevalne, ker se na jednom konci vežejo z Rudolfovo, na drugem pa z istrsko državno železnico. Smejo se torej kadekoli izdelati, bodi si od države same ali pa, ako ta odstopi dovoljenje podjetnikom, od zasebnikov brez vsake zapreke od strani južne železnice, ker bi se privilegij ne dotikale.

Popolnem opravičena je torej trditev solnograške trgovinske in obrtne zbornice, namreč, da pri zdanjih razmerah nij nobene boljše, ne cenejše in bolj prilicne črte, kakor je Loka-Razdrto-Trst.

Ta črta bi pa tudi koristim Istre zadovoljila, ker bi jo preko Kozine s Trstom prav tesno vezala. Na ta način bila bi konkurenca na vse strani možna. S tem, da bi bila Rudolfova železnica dogotovljena do Trsta, bila bi železnična črta od Loke do Trsta za 42 kilometrov krajša nego zdaj, ko je treba voziti iz Loke preko Ljubljane po južnej železnici v Trst, kar se tudi prezirati ne sme. A tudi na tem nij največ ležeče; nego glavna stvar je, da se čisto neodvisno izdela Rudolfova železnica do Trsta ne samo domačej, nego občnej velikej trgovinskeji prevoznji na izdatno korist.

Pred nekim časom čitali smo po časopisih, da vlada se nij še odločila, na kak način bode ustregla tržaškimi pravičnim terjatvam, ali s tem, da se dovrši neodvisna Rudolfova železnica do Trsta, ali pa, da se pogodi z južno železnico, da ta zniža vozniino.

Ako bi se poslednie izvolilo ter hotelo utemeljiti, je sveta dolžnost vsacega avstrijskega do-

moljuba to napako pravočasno pobijati ter z vsemi mu na razpolaganje stoječimi sredstvi izpeljavo energično zabranjevati. Le z dogotovljenjem Rudolfove železnice do Trsta bode občnej koristi stalno in temeljito pomagano.

Potrebna svota 21 milijonov, za napravo loške železnice ali pa državno letno izdavanje okolo jednega milijona več, bi ne bilo brezkoristno ter potratno zavrženo; kajti črta, koja bi se s to svoto napravila, bi bila dejanska državna last in drugič, če bi tudi ta svota ostala brez dobička, kar je neverjetno, bi pa neposredno donášala obilo dohodka, ker bi s tem letni primanjkljaj, okolo 5 milijonov, katerega mora država Rudolfovi železnici pokrivati, zdatno se zmanjševal in v kratkem času pa skoro gotovo izginil čisto.

Pomisleka vredno je pa tudi to, da največji del teh 21 milijonov prišel bi v roke ubozih, delazelnih državljanov, kar se vsled revščine in bede, kateri kraljujeta v krajih, kjer bi se železnica gradila, nikakor prezirati ne sme. Po družih provincijah, katere so imele pri dozdanjih vladah pred našimi prednost, narejenih je železnic na stotine kilometrov — gotovo ne tako neobhodno potrebnih in koristnih, — da se je revežem opomoglo iz velikih stisk, katere so nastale vsled slabih letin. Smelo se trdi, da malo ali pa nič denarja nij naša vlada tako v občo korist izdala, kakor bi tega.

(Konec prih.)

Izpred porotnega sodišča na Dunaji.

Vesteneck proti „Tribüni“.

(Dalje.)

Glede od vit. Vestenecka v kranjskem deželnem zboru proti sedanjej vladi izjavljenih besedij pravi dr. Porzer:

Ne morem si misliti, da je vedenje gospoda zasebnega tožnika kot zasebnika bilo drugače, kakor ono politično, ki ga je pokazal v kranjskem deželnem zboru. In če je to istinito, uverjen sem, da mi bode vsak pošteno misleči pritrdil, ako rečem: **nepošteno, krivo, nevihteško je**, ako kdo urad, s katerim poverila ga je vlada, v to zlo rabi, da deluje zoper vlado.

Nij še dolgo temu, ko je na Francoskem številu političnih uradnikov odložilo svoj urad; bili so to policijski poverjeniki, možje, ki žrtvovali so svojo ekzistenco ter izstopili iz državne službe, ker prepričanje in nazori vlade niso se ujemali z njihoviimi.

Ako bi bil tožnik v trenutku, ko je grof Taaffe prevzel vladno krmilo, položil svoj urad, nikdar bi mi ne bili njegovi neprijatelji. Mogli bi reči: to je poštena neviška odkritost in pravednost. Tega pa nij storil. On je čakal — in še čaka dotlé, dokler ga zopet obsevajo žarki onega solnca, v katerega blešči izrasel je tako krasno in nadeja se, da bode še rasel.

majhnih knjig, rokopisov in listov ter jih zvezali; potem govorilo se je tudi o trgovci Goluškinu, imenovali so ga sicer neizobraženim, a vrlo delavnim človekom, o mladem propagandistu Kisljakovu, ki ima mnogo znanja, ali hoče vse prehitro delati ter si o samem sebi preveč misli; naposled izreklo se je tudi ime Solómin

„Je-li to voditelj papirnici?“ vprašal je Neždanov, spomnivši se onega Sipjaginovoga govora, kjer se je to ime izreklo.

„Oni isti,“ potrdil je Markelov, „s tem se morate na vsak način seznaniti; — vsakako je jako vrl človek.“

Govor je bil potem zopet o Jeremiji iz Golupecka, o nekem Cirilu, služočem pri Sipjaginu, o nekem Mendelevi, zvanem Dutik, na katerega se pa nij mnogo zanašati, ker je le tedaj pogumen, kadar je trezen, kadar je pak pijan, je bojazljivec, — pijan je pa vedno.

„No, ali mej vašimi ljudmi nobenega nij, na katerega bi se mogli zanašati?“ vprašal je Neždanov.

Markelov je dejal, da, ali imenoval nij nikogar ter začel o nekaterih meščanih in seminaristih go-

voriti, ki bi pa mogli le s svojimi pestmi služiti, kajti kamor jeden izmej njih udari — ne raste več trava! Neždanov je bil vrlo radoveden, kakšni so odnošaji mej plemstvom in Markelov mu je dejal, da se je na pet ali šest mlajših plemenitašev zanašati — da je jeden mej njimi celo Nemec in še radikalnejši od vseh družih; toda znano je, da se nij na Nemca nikdar zanašati; ta te prevari in izda, da sam ne veš kdaj! Tudi treba čakati, o kakšnih novicah bode Kisljakov govoril. — Neždanov vprašal je nadalje, kaj je z vojaki. Tu nij Markelov koj vedel kaj odgovoriti ter dolgo svojo brado gladil . . . o ljudeh tega stanu se do zdaj nič, čisto nič čulo nij . . . ako nij morda Kisljakov koga pridobil . . .

„Kdo pa je ta Kisljakov?“ vprašal je Neždanov neiztrpljivo.

Markelov se je pomenljivo nasmijal ter rekel: „to je človek . . . takšen človek . . . Jaz ga sicer le malo poznam . . . kajti videl sem ga le nekatere krat; toda ta človek piše pisma — takšnih pisem še nikdar čital nijsem!! Jaz vam jih bodem pokazal . . . In ta marljivost! Pet ali šestkrat je uže po celej državi potoval; od vsake postaje pak pošlje list . . . deset do dvanaest strani obsezaajo!!“

Neždanov pogledal je začuden Ostrodumova; toda ta sedel je kot da je iz kamena izsekan; Mazurina nabrala je sicer ustna v čuden nasmeh, ali molčala je i ona. Neždanov hotel je baš Markelova izprašati, kaj je on storil za širjenje socijalnih idej v kmetih svojega posestva, ko se je Ostrodumov v razgovor umešal.

„Čemu vse to zdaj?“ je rekel. „Stvar nij truda vredna; kasneje trebalo bode itak vse izpremeniti.“

Govor je bil zopet o politiki. A kragulj, ključoči Neždanovljevo srce, je tem huje grizel, čim glasneje in brezozirneje je govoril. On je samo jeden kozarec piva izpil in vender se mu je nekatere kratki zdelo, da je pijan — v glavi se mu je vrtelo in srce mu je tolklo, kot da hoče počiti.

Naposled, ob štirih zjutraj, ko se je posvetenje završilo ter vsak iz društva skozi predsobo mimo spečega sluga šel ter svojo posteljo poiskal, stal je Neždanov še mnogo časa nepremakljivo na jednom ter istem mestu, zamišljeno v tla uprtimi očmi. Še vedno donel mu je v uho žalostni, prežalostni glas Markelovljev: samoljubje tega človeka moralo je strašno razžaljeno biti — in vender se je toliko zmogel, da je čisto nase pozabil, ter se je onemu,

To njegovo vedenje je odločilna točka. Pomislite samo mesto, katero zavzema politični uradnik ne same pri nas, temveč na vsem svetu. Ako naj je vladi sploh mogoče, izvrševati svoje ideje, mora na to računati smeti, da so politični uradniki poslušni njenim intencijam.

To niso reakcionarni, to niso absolutistični nazori. Baš v najbolj napredovanih državah — spominam na prvo francosko republiko, na ministerstvo Gambetta, na vlado komunistov — upotrebljeval se je ta običaj, v tem pogledu spominati mi je tudi na naredbo cesarja Viljema, ki terja nepogojno, da je političen uradnik poslušen nameram vlade.

Izgovorilo se je besedo, da tu zadeva politično pravdo. Prosim vas, da to besedo sprejmete previdno. Tu ne ide za politična vprašanja ali politične nazore. Stavite si pred oči, da tudi političen pristaš lebko učini kaznjivo dejanje. Baš v tem, gospoda, leži težkoča, a tudi vzvišenost vašega poklica, da se izluščite iz vsakojake strankarske obveznosti.

Odločno moram zanikati, da tožnik stoji kot zastopnik nemške stranke pred vami. Nemški narod priboril si je velika kulturna polja, in to bode, ako dade Bog, zgodilo se tudi v bodoče; a to vedno le na poti naobraženosti, prosvete, a nikdar na poti nečlovečnosti, surovosti, teptanja pravic družih. V postopanju tožnika pa je kovarstvo, maščevalnost, nagib k surovej agitaciji — svojine, ki so nemškemu značaju popolnoma tuje.

Prosim vas, končuje zagovornik, oprostite se od političnega stališča, in sodite jedino le po načelu: justitia regnorum fundamentum!

Ako boste to storili, more ne samo toženec mirno pričakovati vaše sodbe, temveč vaš izrek bode lahko velicega pomena za vso bodočnost porotnih sodišč v Avstriji! (Od mnogih strani sliši se odobravanje.)

Dr. Kopp odgovarja na nekatera dokazovanja zagovornika ter pere svojega klijenta Fränzel-Vestenecka z bombastičnimi frazami. Vestenecka je baje to očitjanje najbolj zabolelo, da je bil v prenižki družbi.

Dr. Porzer pa je zopet stvarno pobil predgovornika ter poudarjal, da tožnik mej razpravo nobene priče, ki izpovedale so proti Vestenecku, nij mogel opovreči naravnost.

„Uradnik ima,“ svršuje zagovornik, „dolžnost, da je vladi in njenim naredbam pokoren, in ako je družega mnenja, naj ima toliko takta, da s svojim nagledom demonstrativno ne sili naprej. Mi ne moremo gojiti želje, da bi v uradništvu politično strankarstvo napredovalo. Naopak moramo želeči, da je dolga vrsta okrajnih glavarjev nasledniku gospoda pl. Vestenecka podobna.“

Dr. Porzer prosi za oprostenje g. Hamana (Konec prihodnjic.)

kar je za resnico smatral, tako čisto posvetil! „Ta človek, tako kratke pameti! . . .“ mislil si je Neždanov. „Nij-li stokrat bolje tako kratke pameti biti . . . nego kot . . . kot jaz?“

Toda takšnemu ponižanju samega sebe protivil se je njegov ponos in njegovo samoljubje.

„Čemu to? Nebi-li morda jaz tudi mogel svoje življenje za to žrtvovati? Čakajte samo, gospodje . . . Tudi ti, prijatelj Paklin, ki se bodeš o svojem času preveril, da jaz, estetik in zlagatelj verzov . . .“

Jezno pogladil si je lase z roko, zaškripal z zobmi in se brzo slekel ter se vlegel v mrzlo, vlažno posteljo.

„Lehko noč!“ čul se je z one strani Mažurin glas, „jaz sem vaša sosedinja.“

„Spijte sladko,“ odgovoril jej je Neždanov in še le zdaj palo mu je na pamet, kako je ona ves večer neprestano vanj gledala . . .

„Kaj neki hoče?“ dejal je sam pri sebi — najedenkrat ga je bilo sram. „Da bi vender brzo zaspati mogel!“

(Dalje prih.)

Domače stvari.

— (Včerajšnji list konfiskovali) so zaradi uvodnega članka: „Moskovskija Vedomosti o uzrokih vstaje v Bosni in Hercegovini.“

— (Upravni odbor društva Narodni dom v Ljubljani) imel je sinoči sejo, pri kateri je bil voljen dr. Karol Bleiweis vitez Trsteniški namestnikom predsednika, g. dr. Josip Starè blagajnikom in g. Ivan Hribar tajnikom. — Volil se je dalje agitacijski odsek obstoječ iz gg. Hribar, dr. Papež in Murnik, kateremu je nalog vzbujati zanimanje in delovanje po vsem Slovenskem, v ta namen dopisovati vsem čitalnicam in bralnim društvom, obračati se do znanih rodoljubov in snovati v večjih krajih podobore, nabirati darila itd. Dalje so se v juridični odsek volili gg. dr. Moschè, dr. Jarec in Grasselli, katerim je nalog, da pregledajo pravila, poizvedajo želje drušvenikov in poročajo v čem in kako naj se pravila preuredé, da bode tako mogoče uže bodočemu občnemu zboru meseca marca postaviti gotov predlog. Ker se deležni listi za zdaj še ne morejo izdavat (ker bi občni zbor utegnil znižati deleže na 100 ali 50 gld.) ukrenilo se je, da vsa vplačila začasno potrjuje blagajnik. Društvenikom treba dopisati, da naj do 1. marca t. l. za podpisane deleže storé primerno vplačilo. Sklene se dalje, da se takoj oskrbe potrebne definitivne knjige in sicer knjiga deležev, strazza, glavna knjiga, kateri posel prevzame gg. Starè in Hribar. Po raznih razpravah in dogovorih sklenilo se je še, da so vsa opravila odbornikov brezplačna in da se gospod predsednik pooblašča, da v smislu §. 16 pravil povpraša Slov. Matico, je-li pripravna prevzeti darilo in da tudi drugim narodnim društvom dopisuje v primernem smislu. Prihodnja seja 13. t. m.

— (Ljubljanskega mestnega zastopa) razni odseki imeli so v ponedeljek 6. t. m. zvečer od 5. do 7. ure seje, pri katerih se je razpravljalo zidanje nove kasarne. Ker vojno ministerstvo nij zadovoljno s kasarno za dva bataljona, stavila se bode kasarna za celi pešpolk. To bode gotovo največje poslopje v Ljubljani in stalo bode z nakupom zemljišča blizu pol milijona.

— (Občni zbor trgovskega pomočnega društva) vršil se je v nedeljo v magistratni dvorani v navzočnosti 64 udov. Predsednik g. Dreó pozdravi zbor in naglašá, da je društvo tudi pretečeno leto uspešno delovalo, za kar gre posebna zahvala društvenemu podpredsedniku g. trgovcu Trevnu. Pohvalno omenja predsednik tudi oskrbovanje bolnih udov v društveni bolnici, ki je v hiralnici sv. Jožefa. Konečno se spomina predsednik v preteklem umrlih sedmerih udov, mej njimi častnega uda g. Valentina Pleiweisa. Zbor v znamenje sočutja vstane. Iz poročila društvenega odbora je razvidno, da se je izdalo za bolne društvenike 2319 gld. 73 kr. Dohodki so iznašali pretečeno leto 6279 gld. 11 kr., stroški pa 3533 gld. 78 kr., tedaj se je premoženje pomožilo za 2745 gld. 33 kr. Skupno premoženje društva iznaša 47.645 gld. 38 kr., od katerih spada na bolnišni zaklad 35.139 gld. 28 kr., na penzijski pa 12.506 gld. 10 kr. Filijale je imelo društvo v v Kranji, Novem mestu, Celji, Mariboru, Ptuiju, Radgoni, Celovci, Beljaku in Velikovci. Udov je štelo društvo lansko leto 12 častnih, 67 podpornih in 359 pravih, tedaj vkupe 438. Pri filijalah imela je društvena blagajnica zadnja tri leta 829 gld. 83 kr. dobička, zato sklene zbor, da še nadalje filijale obstoje 3 leta. Pregledovalni odsek poroča, da so knjige in društveno premoženje popolnem v redu. Po nasvetu g. Trevena se sklene, kot dodatek k pravilom, da tisti udje, ki so stari 25 let in so še le postali trgovski pomočniki, plačajo, ako pristopijo v drugej polovici leta, le pol letnega doneska in upisnino. Zastran blaznih udov se sklene po nasvetu g. Drašlerja, katerega podpirajo tudi gg. Petričič in Jeločnik, da se o tej zadevi razgovarja v nalašč zato sklicanem občnem zboru. Zastran hiralnočih udov se sklene, da se oskrbe na društveni račun v tukajšnji hiralnici, ali pa da se jim iz

bolnišnega zaklada izplača mesečna podpora, katero določuje odbor. Gospodu Trevnu izreče zbor zahvalo mej živoklici za njegov izredni trud v prid društva. Potem je bila volitev odbora obstoječega iz 9 udov. Zmagali so z veliko večino kandidatje, katere je nasvetovala narodna stranka. Od prejšnjega odbora bili so izvoljeni jednoglasno gg. Dreó, Trevn in Jäsch. S tem so Slovenci pokazali, da niso tako brezozirni, kakor nasprotna stranka in da vedó ceniti zasluge in zmožnosti teh treh mož, če so ravno nasprotnega političnega mišljenja. Mesto prejšnjih odbornikov pa so bili izvoljeni na novo gg. P. Drašler, J. Knez, J. Perdan, H. Turk, J. Wölfling in F. Sos, vsi iskreni narodnjaki in v trgovinskih krogih vplivni možje. V revizijski odsek bili so izvoljeni po nasvetu g. Petričiča gg. C. Baumgartner, J. N. Plavec, A. Jeločnik, M. Rant in F. Kolman.

— (Pogreb) borovniškega župnika Antona Jugovca je bil — kakor se nam iz Borovnice poroča — prav veličasten in ganljiv. Zbralo se je 19 duhovnikov, nekateri prav od daleč; odlične gospode iz sosesčine je bilo videti mnogo; ljudstvo domače pa je prihitelo ljubljenu svojemu pastirju izkazati zadnjo čast, kar ga je moglo z doma. Prejta dan pa je prišlo mnogo tujcev z Vrhnike, iz Ljubljane in iz sosednjih fará pokropit častitega starčka. Venec, prav krasen, je dala položiti „svojemu nepozabljivemu prijatelju“ gospoda Gallétova iz Bistre, a vencev bilo je tudi družih. Dve prelepi žalostinki je zapel kvartet pevcev v cerkvi in na grobu. Zadnji petek je bil za Borovnico praznik, ali tužen, zelo tužen praznik! — Ljudstvo, navajeno v ranjem dobrega gospoda, želí mu vrednega naslednika in se nadeja, da patron blag. gosp. Gallé prav in po sreči izbere!

— (Penzioniran) je g. Josef Derbitsch c. kr. okrajni glavar v Kranji. Ker mož, nam nij bil posebno prijazen, veselega srca vzdihnemo: R. I. P.!

— (Razpisana) je služba kanclista pri c. kr. sodniji v Ilirski Bistrici. Prošnjo do 1. marca t. l.

— (Iz Metlike) se nam piše: Svečanost Vodnikova dne 5. t. m. bila je sijajna in jako živahna. Kotiljon trajal je dve uri in vzbudil mnogo veselosti. Duhovščina slovenska in hrvatska bila je hvalevredno zastopana.

— (Društvo „Edinost“ v Trstu) napravi v soboto 11. februarja veliko besedo s plesom v gledališči „Politeama Rossetti“. Spored obsega zборе: 1. „Slava Slovincem“, Hajdrihov. 2. „Kdo je mar“, Ipavčev. 3. „Domovini“, Ipavčev. 4. „Što čutiš“, Jenkov. 5. „Slavjanska“, Carlov. Po besedi ples, pri katerem gode orkester gledališča „Politeama“. Čisti dohodek veselice je namenjen društvu in v podporo delavcev.

— („Hrvatska Vila“) je naslov leposlovnemu listu, ki bode na Sušaku izhajal vsak mesec in kateremu je mej drugimi geslo: „iztisniti sve njemačke listove iz hrvatskih kuća“. Cena mu je za vse leto 7 gld., za pol leta 3 gld. 50 kr., na mesec 60 kr. Prva nam došla številka ima veliko in povsem krasno obliko, tisk je izboren, vsebina pa jako mnogovrstna, kajti razen izvirnega romana „Primorci“, raznih pesni, prestave ruske novele, životopisa A. Šenoe, listka itd. donáša ta list tudi modno poročilo in po Kuhači za glasovir uglasbeno pesen „Prva ljubav“. Ilustracije so lepe, zlasti pri dejano „Uzašašće Kristovo“ po slavnej Rafaelovej „Transfiguraciji“ napravljene fotografični svetlostek bode vsakej sobi v kinč. Ker je Hrvatska Vila res prav bogato in fino opravljena, jej želimo obilo naročnikov in vsestransko razširjenje.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

Dunaj 8. februarja. O davku na pe-trolej prešlo se je v specijalno debato in predlog je bil sprejet s 155 glasovi proti 145 glasovom. Iz Hohenwartovega kluba nij bil navzočen Valussi in dr. Poklukar, kateri slednji uže od praznikov sem nij navzočen pri zasedanji.

Dunaj 8. februvarja. (Oficijelno.) Iz Susjena in Hunisa prišel je 5. t. m. general Obadič ofenzivno postopati proti vstašem, kateri so se umikali. Še le popoldne je prišlo do boja, pri katerem so bili ranjeni trije vojaki. — Ofenziva se nadaljuje.

Dunaj 7. februvarja. Vršni se generalna debata o davku na petrolej. Ker je izjavilo ministerstvo, da to smatra kot zaupno vprašanje, sklenil je centrum in Hohenwartov klub zanj glasovati. Torej je večina zagotovljena.

Poslano.

Gospod urednik!

Z veliko radostjo in splošnim navdušenjem pozdravilo se je menda povsod, kjer bivajo zavedni Slovenci, sporočilo, da se je v Ljubljani ustanovilo društvo, čegar namen je postaviti, vzdrževati in ko- nečno „Matici Slovenske“ v last izročiti „Narodni dom“.

Nadejam se, da ga ne bode zavednega narod njaka, kateri ne bi z največjo radostjo storil vse, kar bi odboru utegnulo olajšavati njegovo prizadevanje, da postavi poznejšim generacijam v belej Ljubljani, tem naravnem in duševnem središču našega naroda, dostojen spomenik naše zavednosti, naše navdušenosti in našega rodoljubja.

Povsod je torej potreba, da se začno nabirati z istim navdušenjem in isto vztrajnostjo, kakor se je to godilo pri naših bratih Čebih za njihovo narodno gledališče, prostovoljni doneski za vseslovenski „Narodni dom“.

In baš sedaj v predpušnem času je zato mnogo ugodne prilike. Naj ne bode na Slovenskem od Mure do Adrije ter od Kolpe do Zilje predpušne zabave alisvatovščine, kjer bi se ne nabiralo za „Narodni dom“. Vsak še tako majhen dar in od vsacega znamenje bode naše zavednosti ter pripomoč za občno narodno delo po pregovoru: „Žrno do zrna pogača, kamen do kamena palača!“

V R. dne 4. februvarja 1882.

Z odličnim spoštovanjem

Rodoljub s skrajne meje slovenske na Štajerskem.

Listnica uredništva. Gosp. A. L. O. Bresa v Wabaschi, Minnesota v Ameriki. Vaš list prejeli, isto tako vrednostni papir na Creditanstalt. Za zadnjega so nam gg. Souvani izplačali 26 gl., od katerih smo po Vašem nalogu izročili Matici 10 gl., „Ljubljanskemu Zvonu“ pa 15 gl. 95 kr., 5 kr. je iznašal kolek za „žiro“. — Naš list se vam bode odlej pošiljal po Vašem navodu. Vašo ponudbo glede romana kakor tudi ponudbo, da nam v Ameriki dobite kaj novih naročnikov, smo s posebnim veseljem vzeli na znanje, kajti to nij kar bodi. Vaš spis „The house cleaning“ bil je tiskan že v preteklem letu. Da ste nam zdravi!

Naročevanje na Cottavo biblioteko svetovne literature, obsegajoča dela Goethejeva, Shillerjeva, Lessingova, Shakespearova, Molierova, Calderonova, Dantejeva, Plante- nova, pl. Kleistova, Chamissova, Körnerjeva, Lenanova v enakomernih, lepih, novih izdajah. Zvezek, vezan v usnji, velja le 60 kr. av. v Naročila sprejema (80)

knjigarna Giontinijska v Ljubljani.

Prvi zvezek je že izšel in se lahko ogleda.

Meteorološko poročilo.

(Pregled čez pretečeni mesec.)

Barometer: Barometer je stal v celim meseci ne- primerno visoko in sploh za 12-17 mm višje, kot je srednje stanje vsega leta za Ljubljano; znašalo je namreč 747-47 mm in je bilo samo 4. januarja podnormalno. Z ozirom na srednje stanje vsega meseca je stal barometer 13krat pod in 18krat nad normalom. Najvišje srednje stanje in sploh tako visoko, kot se v Ljubljani še nij opazovalo, namreč 758-00 mm ali za 10-53 mm nad normalom, je imel 16. jan- nuvarij; najnižje, namreč 734-73 mm ali za 12-74 mm pod normalom, 4. januarij. Razloček mej maksimum in minimum srednjega stanja 23-27 mm. Najvišje v vsem meseci sploh, namreč 758-75 mm visoko, je stal barometer 16. januarja zjutraj, najnižje, 734-07 mm visoko, 4. januarja popoldne; razloček mej maksimum in minimum sploh je torej znašal 24-68 mm. Največji razloček v stanju jednega dne, za 6-45 mm, je imel barometer 8. januarja; najmanjši, za 0-52 mm, 20. januarij.

Termometer: Srednja temperatura vsega meseca je znašala — 0-6° C, to je za 1-7° C nad normalom, meseca januarja za Ljubljano. Srednja temperatura je bila 20 krat nad, 11 krat pa podnormalna. Najvišjo srednjo temperaturo, + 5-2° C ali za 7-4° C nad normalom vsega meseca je imel 7. januarij, najnižjo, — 4-9° C ali za 2-7° C pod normalom, pa 15. januarij; največji razloček v srednji temperaturi znaša torej 10-1° C. Najvišja temperatura vsega meseca sploh, namreč + 6-6° C ali za 8-8° C nad normalom, je bila 7. januarja popoldne in zvečer; najnižja, — 8-8° C ali za 6-6° C pod normalom, 15. januarja zjutraj. Največji raz- loček v temperaturi jednega dne, 9-6° C, je imel 17. jan- nuvarij; najmanjši, 0-8° C, 21. januarij. Največkrat, v 6% je bila temperatura pod ničlo, v 41% nad ničlo, v 3% pa na ničli.

Vetrovi: Vetrovi so bili ves mesec skoraj brez iz- jeme slabotni; sploh so pa prevladovali severni in vzhodni vetrovi. Od južnih dva nijsta bila celo nikoli zastopana, namreč čisti „jug“ in „jugovzhod“. Z največjimi, namreč z 21-5%, je bil zastopan „vzhod“; z 18-5% burja; s po 15%

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armič.

„brezvetrije“ in „jugovzhod“; s 13% „gorenjec“; s 10% „čisti sever“ in s 6% „čisti zahod“.

Vreme: Vreme je bilo veselo zelo visokega barome- trovega stanja precej stanovito in suho. N bo je bilo v 47% jasno; v 45% oblačno; v 5% deloma jasno, deloma oblačno; v 3% pa deževno.

Mokrina: Deževne dni je imel ves januarij samo tri, namreč 4., 6. in 7. dan. Padlo je vsega skupaj za 16-6 mm dežja; največ, skoraj polovica 4. januarja, naj- menj 7. januarja. Snega ves mesec nij palo nič.

Dunajska borza

dné 8. februvarja.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni državni dolg v bankovih	73	gl.	70	kr.
Enotni državni dolg v srebru	75	„	45	„
Zlata renta	93	„	35	„
1860 državno posojilo	130	„	50	„
Akcije narodne banke	817	„	—	„
Kreditne akcije	300	„	25	„
London	120	„	25	„
Srebro	—	„	—	„
Napol.	9	„	54 1/2	„
C. kr. cekini	5	„	65	„
Državne marke	58	„	50	„

Poslano.

Gospodu Petriču, urarju v Postojni.

Prosim Vas, odgovorite mi na mojo pismo od 30. ja- nuvarja, ako ne, zna se Vam kaj drugega pripetiti. V Vipavi, dné 4. februvarja 1882.

(82) Ivan Orel, mlajši.

Zahvala.

Za obilo sočutje mej boleznijo gospe

Ane Gregoričeve,

c. kr. sodnega zdravnika soproge,

kakor tudi za krasne darovane vence in za ude- ležbo pri pogrebu izreka najtoplejšo zahvalo

žalujoča rodbina.

V Ljubljani, dne 7. febr. 1882. (81)

Zahvala.

Vsem, ki so se tako mnogobrojno in sočutno udeležili pogreba prečestitega gospoda župnika

Antona Jugovica

v petek 3. dan t. m., zlasti pa veleblagorodnej go- spodi Karel Gallétovej v Bistri za velikodušno in visoko pomoč, prečestitim gg. duhovnikom in pevcem za blago sodelavnost, slavnemu tukajšnjemu „bralnemu društvu“ in vsem p. n. darovateljem krasnih vencev, izrekajo globoko ginenega srca najtoplejšo zahvalo

(78) žalujoči sorodniki.

V Borovnici, dné 5. februvarja 1882.

Zahvala.

Vsem, ki so se tako mnogobrojno in sočutno udeležili pogreba gospoda

Frana Pipana,

trgovskega sinu,

v soboto dné 4. t. m., zlasti pa gospodom svetil- cem, izreka najtoplejšo zahvalo

(83) žalujoča rodbina.

V Kranji, dné 7. februvarja 1882.

Srčni pozdrav!

vsem čestitim prijateljem, od katerih pred odpotovanjem v Sarajevo nijsem mogel osobno posloviti se.

(75—3) Karol Gressel, c. kr. oficijal vojaškega oskrbnštva.

Učenec

se takoj sprejme pri (78—2)

M. Achtschinu,

sv. Florijana ulice št. 4,

prodaja špecerijskega blaga.

Absolviran spodnje-gimnazijec

z dobrimi spričevali se sprejme v lekarni podpisanega kot praktikanč.

(69—2) Fr. Wacha, lekár v Metliki na Dolenjskem.

Na prodaj je kmetija

na Ustih št. 13 v Šmartinem poleg Litije, imejoča hišo s tremi sobami, kuhinjo in klet; gospodarsko poslopje, hlev za štiri goveda, svisli, skedenj in kozolec. Okrog je vrt z mladim sadnim drevjem in 8 oral njiv in 2 orali hriba, vse v najlepši leži. Hiša z romantičnim razgledom pripravna je za vilo. Pogoji so prav ugodni.

Več se zve v hiši pri gospodnji ali pa tudi v Spod- nej Šiški št. 29. (79—1)

Vsak dan

frišni krofi

pri

J. FÖDERLU,

Lingarjeva ulica.

(5—6)

L. EHRWERTH,

zobni zdravnik, v Gosposkih ulicah št. 1,

ordinira v vseh

zobnih boleznih

in postavlja zdaj

umetalne zobe in zobovje

dobro in brez bolečin.

(77—1)

Vozni listki v Ameriko.

Kreiranje agentur, ki skrbijo za preseljevanje, ima nalog, da skrbi za varnost potujočega občinstva pred sle- parijami inozemskih agentov. Dokaz temu je, da vsak mnogo- potujoči, kakor n. pr. Angleži in Amerikanci s posebnim veseljem kupujejo svoje vozne listke pri avstrijskih agen- tih, ker se dobivajo vedno po originalnem tarifu. Svetuje in natančnejša poročila daje (70—3)

C. kr. koncesijonirana glavna agentura

Arnolda Reifa,

speditérja za svetovni promet,

Dunaj, I. Bez., Kolowratring, Pestalozzigasse Nr. 1.

Dr. Sprangerjeve

kapljice za želodec,

priporočane od zdravniških avtoritet,

pomagajo takoj, če ima človek krč v želodci, migréno, feber, ščipanje po trebuhu, zaslinjenje, slabosti, če ga glava boli, če ima krč v pr. ih, mastno zgago. Telo se hitro očisti. V bramorjih razpusti bolezensko tvarino, odvajajoč črve in kisline. Davici in tifusu vzamejo vso zlobnost in vročino, če se zavzvajajo po 1/2 žličke vsako uro, ter varujejo nalez- ljivosti. Človeku diši zopet jed, če je imel bel jezik. Naj se poskusi z majhenim ter se prepriča, kako hitro pomaga to zdravilo, katero prodaja lekarnar g. J. Svoboda v Ljub- ljani, a flacon 30 in 50 kr. av. velj. (247—67)

Proda se hiša,

ki ima tri sobe, klet; zraven hlev; pri hiši je tudi 470 sežnjev vrta. Proda se za 2700 g.d. Polovica se lahko v obrokih plača. Hiša je nova in prosta 20 let davka. Na- tančnejše se zve pri

Janezu Turšiči,

v Ljubljani, Trnovsko predmestje,

Opekarska cesta št. 7.

(72—2)

Umetne

(55—2)

zobe in zobovja

postavlja po najnovšem ameriškem sistemu v zlatu, vulkanitu ali celulojdu brez bolečin. Plombira z zlatom itd.

Zobne operacije izvršuje popolnem brez bolečin

s prijetnim mamilom

zobni zdravnik A. Paichel,

poleg Hradskega mostu, v I. nadstropji.

Der

Augenblicks-

Drucker

D. R. P. No. 14120. — K. K. Öst. Briefmarken No. 9161. dem wegen seiner in jeder Hinsicht bewährten Vorzüglich- keit die silberne Preismedaille nebst Diplom von der Ein- ger Ausstellung verliehen wurde, ist der einzige patentirte Copirapparat mittelst Buchdruckerfarbe. Derselbe liefert auf trockenem Wege ohne Presse in fast unbeschränkter Anzahl, gleichschärfe, tiefschwarze (auch bunte) unvergängliche Abzüge, welche auch einzeln im ganzen Weltpostverein Porto-Bergün- ftigungen genießen. Der „Augenblicks-Drucker“ läßt alle bisherigen Copirapparate als: Gecto-, Vuto-, Bohn- graphen etc. weit hinter sich, erreicht die autogr. Besse an Leistungsfähigkeit, übertrifft solche aber an Schärfe der Abzüge und durch Einfachheit und Billigkeit. Prospekte, Beugnisse und Originalabzüge etc. gratis und frei. Reichenberg i. Böhmen. Steuer & Dammann.

(732—8)

Lastnina in tisk „Národne tiskarne“.